

NHỮNG CON ĐƯỜNG, GHẾ ĐÁ, HÀNG CÂY...

Trần Minh Thuận

Khoa Sư phạm

Thu về sau những ngày giông bão, cây bắt đầu buông những chiếc lá, nhẹ nhàng rơi trên những con đường, ghế đá thân quen. Mùa thu phương nam, ai nhạy cảm mới thấy, mới hiểu và mới có được sự rung động ngọt ngào. Tôi cảm nhận mùa thu như tìm về một miền ký ức, một vùng kỉ niệm xa xăm, gắn bó với tôi gần cả đời người...

Gần ba mươi năm gắn bó đất và người nơi đây, thân thuộc từng góc đường, từng khu nhà học, từng hàng cây già cỗi và từng cây con được vun trồng, lớn lên hằng ngày. Sau hơn nửa thế kỉ, Đại học Cần Thơ ngày càng lớn hơn, đẹp hơn và xanh hơn. Nhìn những công trình mới ngày càng hiện đại, phát triển và hội nhập, càng thương hơn một thời gian khó, thử thách. Thế hệ mình sao mà đầy ắp những kỉ niệm với những con đường, ghế đá, hàng cây trong khuôn viên trường đến vậy. Cái thời không internet, không mạng xã hội, sự giao tiếp cũng trở nên bình dị, gần gũi hơn. Nhóm bạn gần chục đứa sáng nào cũng í ới gọi nhau đi học. Từ kí túc xá tình tang lộ bộ, đưa ghế nhà học hai tầng, đưa queo trái ra nhà học ba tầng, đưa vô nhà thi đấu thể thể thao học thể dục. Những đôi dép mòn dần, kiến thức và những kỉ niệm đẹp tăng dần theo năm tháng. Những con đường còn sinh lầy, lau sậy cũng dần đẹp hơn và những hàng cây bên đường được trồng cũng dần lớn hơn, xanh hơn. Những cây bằng lăng mới ngày nào được yêu thương, chăm sóc bắt đầu nở những bông qua tim tím đầu đời và con đường tím đẹp đến nao lòng từ vòng xoay cổng A rẽ về khu kí túc xá. Cựu sinh viên một thời ra trường gần chục năm còn tiếc nuối chút kỉ niệm thời cấp sách:

*Bằng lăng tím góc sân trường
Tím yêu tím góc giảng đường ngày xưa...*

Vườn bằng được trồng và nhanh chóng trở thành nơi lý tưởng cho bao nhiêu thế hệ sinh viên học quân sự quốc phòng. Những hàng cây, ghế đá, con đường ở vườn bằng trở thành vùng kí ức thân quen của biết bao người. Say mê học tập dưới bóng vườn bằng mát rượi giữ trưa hè, nhưng kiến thức thực hành môn giáo dục quốc phòng cũng trở nên nhẹ nhàng hơn với những cô cậu thanh niên trẻ tuổi, lần đầu làm quen với súng ống.

Những hàng cây cổ thụ già cỗi sau hơn nửa thế kỉ tỏa bóng mát vẫn cố gắng cống hiến những giá trị cuối cùng. Góc me tây ngày xưa hoa tím rụng đầy ghế đá, nơi chúng tôi ngồi học bài, hát nghêu ngao mấy câu vọng cổ trong tuồng cả lương Lan và Điệp. Nơi nhóm bạn ngồi quanh gốc, nói đủ chuyện trên trời dưới đất, xây dựng những ước mơ thời sinh viên sôi nổi. Góc me tây già cỗi năm xưa đó đã hóa thân thành những băng ghế, bàn học dọc hành lang khoa sư phạm cho các em ngồi học sau giờ chính khóa. Cây cũng đóng góp nhiều thật nhỉ, cũng tận tụy cả đời rồi, ngay cả khi đã chết đi.

Trồng cây nhưng một nét văn hóa của trường, các khoa, viện và phòng ban chức năng xem việc trồng cây xanh như là một nghĩa vụ, một trách nhiệm với nơi mình làm việc. Bạn sẽ thấy thật rõ ràng nếu bạn đến bất cứ nơi nào trong khuôn viên trường, rất xanh, trong lành và bình yên. Những hàng cây mới sẽ thay thế, ngày càng xanh và đẹp hơn. Những bông hoa kèn hồng nở rộ tháng tư trước nhà học C2, những chiếc lá bàng rơi khe khẽ lúc thu sang lay động những tâm hồn nhạy cảm. Bằng lăng nở tím khi hè chớm về, cái loài hoa chỉ dành riêng cho những cung đường thơ mộng rất khó phai nhòa trong kí ức của bao thế hệ sinh viên từng gắn bó với ngôi trường. Những cây mai phương nam có nguồn gốc từ nhiều tỉnh thành Đồng bằng châu thổ Cửu Long, hội tụ về đây, bám rễ và khoe sắc vàng rực rỡ dọc hội trường Rùa và trước nhà điều hành mỗi khi xuân về... Không phải ngẫu nhiên mà người ta xem khu II là lá phổi xanh của thành phố, càng đô thị hóa, càng ngọt ngào bêtông cốt thép và nắng khét mùi nhựa đường, khu II

vẫn xanh lắm, chẳng cần không ảnh chụp từ trên cao đâu, chỉ cần bạn bước vào khuôn viên trường là cảm nhận được rồi.

Ai đã từng quên đi những kỉ niệm, phủ định sạch trơn kí ức để mình cảm thấy nhẹ nhàng, không vướng bận. Tác giả khuyết danh nào đó bảo “không giữ lại gì cả nơi lòng mình thì lấy gì gọi là ký ức. Lòng được hư không thì tự nhiên trong sáng, cần gì phải lao tâm nhọc sức”. Tôi suy nghĩ khác, càng lớn tuổi càng trân trọng những kỉ niệm đời mình, vui buồn gì cũng được, đắng cay gì cũng được... Người ta không sống bằng kỉ niệm nhưng cũng không thể sống mà thiếu đi những kỉ niệm, vì như vậy khái niệm đời người đã không còn trọn vẹn. Những con đường rợp mát, những chiếc lá bàng rơi, bàng lãng nở tím góc sân trường, những gốc me tây cổ thụ cũng cống hiến cả đời mình... Dù phát triển thế nào trong thời đại số, những con đường, ghế đá, hàng cây trong khuôn viên Đại học Cần Thơ vẫn là một vùng kí ức xanh non, tuyệt đẹp, kỉ niệm không thể quên với ai đã từng sống, học tập và gắn bó nơi này.

Ngoài kia, mùa thu lại về nhẹ nhàng, những chiếc lá bàng lại rơi, bàng lãng chuẩn bị tím những góc đường, nhiều người mới lại đến, người cũ ra đi, xuôi ngược hối hả.. Ai đó với mái tóc nhuộm phong trần, chiếc ba lô như từ nơi xa mới đến, đang ngồi trầm ngâm trên ghế đá, mơ màng thương những con đường, những hàng cây trong kí ức đời mình. Họ đang tìm về một thời để nhớ, để yêu...